

I sin Forlegenhed betroede Ivan sig til Onkel Heinrich, der plejede at være hans Raadgiver i vanskelige Tilfælde, og efter en Del Ophævelser lovede denne at give ham en Haandsrækning.

„Jeg kender jo en Smule til denne Bjerregrav. Har gjort ham nogle Smaatjenester af og til. Jeg skal give ham en Vink, saa han bliver medgørlig. — Kan I forlange mere?“

Der var det Gran af Sandhed i hans Skryderi, at han virkelig stod i en Art Forbindelse med Obersten. Ihvorvel han aldrig selv vilde være ved det og hans Familje af den Grund lod uvidende derom, drev nemlig den foregivne Nabob en beskeden Kommissionsforretning, af hvilken han tildels levede. Blandt andet var han Agent for et engelsk Firma i Jern- og Staaldragere, og i denne Egenskab fremstillede han sig regelmæssigt et Par Gange om Aaret for Obersten med sin Priskurant.

Et Par Dage efter Samtalen med Ivan søgte han paany sin Kunde. Efter at have maattet vente en halv Time ude i Forstuen fik han endelig Foretræde og traf Obersten i overgivent Lune, stærkt blussende efter Frokosten.

Den gamle Militær gav sig ugenert til at smile af den lille grimme Jøde, der gjorde sin Indtrædelse i graa Gamasjer, med Cylinderhatten og et Par sammenlagte Handsker i Haanden.

„Se Goddag!“ sagde han og satte sig ved sit Skrivebord uden at byde den anden Plads. „Hvordan staar det til, min gode forhenværende Ørkenvandrer?“

Hr. Delft satte sin blaalige Monocle for Øjet og vrinskede af paatagen Fornøjelse. Han vejrede god Forretningsstemning og var for klog til at ødelægge sine Chancer ved at vise sig fornærmet.

Efter nogen Forhandling lykkedes det ham da ogsaa at faa Obersten til at gøre en Bestilling.

Han havde allerede pakket sine Sager sammen og stod igen med Hatten og Handskerne i Haanden som for at gaa, da han pludselig lagde sit friserede Chimpanse-Hoved paa Siden og sagde: